

Súd: Krajský súd Prešov
Spisová značka: 2Co/40/2015
Identifikačné číslo súdneho spisu: 8212209961
Dátum vydania rozhodnutia: 18. 05. 2015
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Mariana Muránska
ECLI: ECLI:SK:KSPO:2015:8212209961.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Prešove v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Mariany Muránskej a sudcov JUDr. Daniely Babinovej a Mgr. Miloša Koleka v právnej veci žalobcu: POHOTOVOSTĚ, s. r. o., so sídlom v Bratislave, Pribinova 25 proti žalovanej: Slovenská republika - Ministerstvo spravodlivosti SR, so sídlom v Bratislave, Župné námestie 13, o náhradu majetkovej škody a nemajetkovej ujmy s príslušenstvom, o odvolaní žalobcu proti rozsudku Okresného súdu Bardejov zo dňa 18. 02. 2014, č. k. 1C/246/2012-70 jednohlasne takto

rozhodol:

P o t v r d z u j e rozsudok vo výroku o zamietnutí žaloby.

odôvodnenie:

Napadnutým rozsudkom súd prvého stupňa vec v časti o zaplatenie majetkovej škody a nemajetkovej ujmy vo vzťahu k exekúcii vedenej žalobcom voči povinnému I. Q. a voči povinnej F. M. vylúčil na samostatné konanie. V prevyšujúcej časti žalobu zamietol a vyslovil, že o trovách konania bude rozhodnuté do 30 dní od právoplatnosti tohto rozsudku.

V dôvodoch rozhodnutia súd prvého stupňa poukázal na to, že žalobca sa v žalobách spojených do jedného konania domáha náhrady majetkovej škody a nemajetkovej ujmy, ktorá mu mala vzniknúť nesprávnym úradným postupom Okresného súdu Svidník, prípadne Okresného súdu Prešov tým, že nebolo rozhodnuté o žiadosti o udelenie poverenia v zákonom určených lehotách. Súd prvého stupňa poukázal na analýzu spisov Okresného súdu Svidník sp. zn. 4Er/673/2010, 6Er/631/2010, 4Er/466/2012, 7Er/590/2009, 6Er/557/2009, 3Er/255/2009, 4Er/541/2009, ako aj 3Er/388/2009. Vec právne posúdil poukazom na ustanovenia zákona č. 514/2003 Z. z. v znení neskorších predpisov, ako aj ustanovenia zákona č. 233/1995 Z. z.. Z dôvodu, že neboli predložené súdu prvého stupňa exekučné spisy Okresného súdu Svidník vo vzťahu k exekúciám vedeným proti I. Q. a F. M. v tejto časti žalobu vylúčil na samostatné konanie postupom podľa ust. § 112 ods. 2 O. s. p.. Zaoberal sa ďalej dôvodnosťou ostávajúcich uplatnených nárokov vyplývajúcich z exekúcií vedených proti povinným H. S., F. Y., N. Y., C. H., M. M., I. N., I. S. a S. Y.. Súd prvého stupňa zdôraznil, že lehota 15 dní je stanovená pre písomné poverenie exekútora, aby vykonal exekúciu nie pre rozhodnutie súdu o zamietnutí žiadosti o udelenie poverenia, čo platí pre exekučné konania 3Er/388/2009, 7Er/590/2009, 6Er/557/2009, 4Er/466/2010 a 4Er/541/2009. V týchto prípadoch bolo rozhodnuté o zamietnutí žiadosti o udelenie poverenia a došlo k zastaveniu exekučných konaní pre rozpor zmluvy o úveroch, na základe ktorých mali pohľadávky vzniknúť a na základe ktorých boli vydané exekučné tituly rozhodcovským súdom s právnym predpismi na ochranu spotrebiteľa. Exekučné konania 4Er/673/2010 a 6Er/631/2010 boli vedené podľa Exekučného poriadku účinného od 01. 06. 2010. V tom čase lehota 15 dní na udelenie poverenia neplatila, pokiaľ ide o exekučný titul podľa ust. § 41 ods. 2 písm. c) a d) Exekučného poriadku. Súd prvého stupňa zdôraznil, že dĺžka exekučného konania od dourčenia žiadosti súdneho exekútora o udelenie poverenia až do vydania rozhodnutia, ktorým sa exekúcia končí po doplnenom

dokazovaní a posúdení zákonnosti exekučného konania nemôže byť takej povahy, aby bolo možné vysloviť porušenie práva žalobcu na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov či vysloviť nesprávny úradný postup súdu. Súd prvého stupňa pripomenul, že vo všetkých veciach boli žiadosti o udelenie poverenia zamietnuté, resp. exekučné konania zastavené, pričom žalobca v niektorých veciach nepodal ani opravné prostriedky, resp. ich následne vzal späť. Vzhľadom k tomu, že súd prvého stupňa nemal preukázaný nesprávny úradný postup - existenciu prieťahov v konaní pre nedodržanie zákonnej lehoty, ako to tvrdil žalobca, ani nezákonné rozhodnutie či konanie súdu v rozpore so zákonom ako jeden z predpokladov pre vznik zodpovednosti štátu za škodu spôsobenú nesprávnym úradným postupom, aj preto nemohol byť len návrh žalobcu opodstatnený. K žiadosti žalobcu o vydanie medzitýmneho rozsudku uviedol, že neboli splnené podmienky pre jeho vydanie (§ 152 ods. 2 O. s. p.) a vzhľadom na uvedené skutočnosti žalobu ako neopodstatnenú zamietol.

O trovách konania si súd prvého stupňa vymienil rozhodnúť po právoplatnosti rozhodnutia vo veci samej podľa § 151 ods. 3 O. s. p. .

Proti tomuto rozsudku podal v zákonom stanovenej lehote odvolanie žalobca, ktorý navrhol rozsudok zrušiť a vrátiť vec súdu prvého stupňa na ďalšie konanie.

V dôvodoch odvolania namieta skutočnosť, že súd rozhodol v merite veci a na základe inšpirácie novou právnou úpravou obsiahnutou v § 9 ods. 2 zákona č. 514/2003 Z. z.. V právnom štáte a osobitne v spravodlivom súdnom konaní nie je možné, aby súd interpretoval hmotné právo platné v čase vzniku právnej skutočnosti a založenia zodpovednostného právneho vzťahu pomocou hmotného práva, ktoré sa stalo súčasťou právneho poriadku až po vzniku právnej skutočnosti a po tom, čo už došlo k založeniu zodpovednostného právneho vzťahu. Ak súd založil svoje rozhodnutie na takejto neprípustnej interpretácii, dopustil sa nesústredeného postupu, ktorý mal dôsledok v nesprávnosti súdneho rozhodnutia. Poukázal na čl. 144 ods. 1 Ústavy SR. Uvádza, že súd vytvára konštrukciu, podľa ktorej je nárok žalobcu na náhradu majetkovej škody a nemajetkovej ujmy anulovaný značnou nedôveryhodnosťou údajov. Tvrdí, že súd nemôže založiť odôvodnenie o zániku nároku na náhradu škody spôsobenej nesprávnym úradným postupom na nedôveryhodnosti údajov, platné právo nepozná zánik právneho nároku nedôveryhodnosťou údajov. Žalobca nemal k dispozícii exekučný spis a tak mohol niektoré skutočnosti len usudzovať, a to podľa sekundárnych prejavov, ktoré mali v realite, preto aj ako dôkaz označil exekučný spis a žiadal, aby boli použité v ňom obsiahnuté listiny. Samotná nedôveryhodnosť údajov nemôže nič zmeniť na fakte, že zo strany štátneho orgánu došlo k nesprávnemu úradnému postupu, a to preto, že rozhodnutie nebolo vydané v zákonom stanovenej lehote. Súd nevysvetlil, prečo zastáva názor, že účastníkom nevznikol stav právnej neistoty. Právna neistota existuje vždy do času, kým nedôjde ku konečnému rozhodnutiu. V danom prípade zákonodarca vytvoril legitímnu sféru tolerancie trvania právnej neistoty určením zákonnej lehoty. Exekučný súd však ignoroval túto legitímnu sféru, na čo zo zákona nemal oprávnenie a posunul trvanie právnej neistoty do času, ktorý je z hľadiska ochrany základného práva na spravodlivý súdny proces neakceptovateľný. Exekučný súd rozhodoval o udelení poverenia na vykonanie exekúcie, s čím nemal nič spoločné rozhodcovský súd. Súdu neprislúcha polemizovať o vhodnosti limitácie dĺžky konaní zákonnými lehotami. Súd má aplikovať platné právo a akékoľvek úvahy de lege feranda sú neprípustným súdnym aktivizmom, na ktorom nemožno založiť meritórne rozhodnutie. Navyše súd svojimi úvahami neguje doposiaľ vytvorenú a stabilizovanú judikatúru ESĽP v Štrasburgu, ktorá je základom štandardu ochrany základných práv v Európe. Žalobca nechápe aký môže mať na výsledok konania dopad skutočnosť, že súd vyjadril svoje presvedčenie o rozpore exekučného titulu so zákonom. Ide o prejav nesústredenej činnosti súdu, kedy súd vyhodnocoval aj také skutočnosti, ktoré s predmetom konania nesúviseli. V zmysle týchto dôvodov navrhol žalobca podanému odvolaniu vyhovieť.

Žalovaná sa k odvolaniu žalobcu písomne nevyjadrila.

Odvolací súd preskúmal rozsudok v napadnutom rozsahu, a teda vo výroku o zamietnutí žaloby v zmysle zásad vyjadrených v ust. § 212 ods. 1, 2 O. s. p., vec prejednal bez nariadenia pojednávania v zmysle ust. § 214 ods. 2 O. s. p. a dospel k záveru, že odvolanie dôvodné nie je.

Podľa článku 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky, každý má právo, aby sa jeho vec verejne prerokovala bez zbytočných prieťahov a v jeho prítomnosti a aby sa mohol vyjadriť ku všetkým vykonávaným dôkazom. Verejnosť možno vylúčiť len v prípadoch ustanovených zákonom.

Podľa článku 46 ods. 3 Ústavy Slovenskej republiky, každý má právo na náhradu škody spôsobenej nezákonným rozhodnutím súdu, iného štátneho orgánu, či orgánu verejnej správy, alebo nesprávnym úradným postupom.

Podľa § 3 ods. 1 zákona č. 514/2003 Z.z. o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci a o zmene niektorých zákonov v znení neskorších predpisov, štát zodpovedá za podmienok ustanovených týmto zákonom za škodu, ktorá bola spôsobená orgánmi verejnej moci, okrem tretej časti tohto zákona pri výkone verejnej moci

a/ nezákonným rozhodnutím,

b/ nezákonným zatknutím, zadržaním alebo iným pozbavením osobnej slobody,

c/ rozhodnutím o treste, o ochrannom opatrení, alebo rozhodnutím o väzbe alebo

d/ nesprávnym úradným postupom.

Podľa § 4 ods. 1 písm. a/ zákona č. 514/2003 Z.z. o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci a o zmene niektorých zákonov v znení neskorších predpisov, vo veci náhrady škody, ktorá bola spôsobená orgánom verejnej moci podľa § 3 ods. 1, koná v mene štátu Ministerstvo spravodlivosti Slovenskej republiky, ak

1/ škoda vznikla v dôsledku rozhodnutia vydaného súdom alebo ak škoda bola spôsobená nesprávnym úradným postupom súdu,

2/ škodu spôsobil notár pri výkone verejnej moci,

3/ škodu spôsobil súdny exekútor pri výkone exekučnej činnosti vykonávanej z poverenia súdu podľa osobitného predpisu.

Podľa § 9 ods. 1 zákona č. 514/2003 Z.z., štát zodpovedá za škodu spôsobenú nesprávnym úradným postupom. Za nesprávny úradný postup sa považuje aj porušenie povinnosti orgánov verejnej moci urobiť úkon alebo vydať rozhodnutie v zákonom stanovenej lehote, nečinnosť orgánov verejnej moci pri výkone verejnej moci, zbytočné prietahy v konaní alebo iný nezákonný zásah do práv, právom chránených záujmov fyzických osôb a právnických osôb; za nesprávny úradný postup sa nepovažuje postup alebo výsledok postupu Národnej rady Slovenskej republiky pri výkone jej pôsobnosti podľa článku 86 písm. a/ a d/ Ústavy Slovenskej republiky a postup alebo výsledok postupu Vlády Slovenskej republiky pri výkone jej pôsobnosti podľa článku 119 písm. b/ Ústavy Slovenskej republiky.

Podľa § 9 ods. 2 citovaného zákona, právo na náhradu škody spôsobenej nesprávnym úradným postupom má ten, komu bola takýmto postupom spôsobená škoda.

Podľa § 15 ods. 1 citovaného zákona, nárok na náhradu škody spôsobenej nezákonným rozhodnutím, nezákonným zatknutím, zadržaním alebo iným pozbavením osobnej slobody, rozhodnutím o treste, o ochrannom opatrení alebo rozhodnutím o väzbe, ako aj nárok na náhradu škody spôsobenej nesprávnym úradným postupom je potrebné vopred predbežne prerokovať na základe písomnej žiadosti poškodeného o predbežné prerokovanie nároku (ďalej len „žiadosť“) s príslušným orgánom podľa § 4 a § 11.

Podľa § 16 ods. 4 citovaného zákona, ak príslušný orgán neuspokojí nárok na náhradu škody alebo uspokojí iba jeho časť do šiestich mesiacov odo dňa prijatia žiadosti alebo ak príslušný orgán písomne oznámi poškodenému, že neuspokojí jeho nárok na náhradu škody, môže sa poškodený domáhať uspokojenia nároku alebo jeho neuspokojenej časti na súde. Pri uplatnení nároku na súde môže poškodený požadovať úhradu len v rozsahu nároku, ktorý bol predbežne prerokovaný, a z titulu, ktorý bol predbežne prerokovaný. Ak súd rozhodnutím o náhrade škody prizná poškodenému aj úrok z omeškania, lehota omeškania začína príslušnému orgánu plynúť najskôr dňom oznámenia, že neuspokojí nárok na náhradu škody, alebo uplynutím šesťmesačnej lehoty na predbežné prerokovanie nároku, ak súd neurčí začiatok jej plynutia neskôr.

Podľa § 17 ods. 1 citovaného zákona, uhrádza sa skutočná škoda a ušlý zisk, ak osobitný predpis neustanovuje inak.

Podľa § 17 ods. 2 citovaného zákona, v prípade, ak iba samotné konštatovanie porušenia práva nie je dostatočným zadostučinením vzhľadom na ujmu spôsobenú nezákonným rozhodnutím alebo

nesprávnym úradným postupom, uhrádza sa aj nemajetková ujma v peniazoch, ak nie je možné uspokojiť ju inak.

Podľa § 19 ods. 1 zákona č. 514/2003 Z.z., právo na náhradu škody sa premlčí za tri roky odo dňa, keď sa poškodený dozvedel o škode. Ak je podmienkou uplatnenia práva na náhradu škody zrušenie alebo zmena právoplatného rozhodnutia, plynie premlčacia lehota odo dňa doručenia (oznámenia) rozhodnutia, ktorým bolo zmenené alebo zrušené právoplatné rozhodnutie.

Podľa § 44 ods. 1 zákona č. 233/1995 Z.z. o súdnych exekútoroch a exekučnej činnosti (Exekučný poriadok), exekútor, ktorému bol doručený návrh oprávneného na vykonanie exekúcie, predloží tento návrh spolu s exekučným titulom najneskôr do 15 dní od doručenia alebo odstránenia väd návrhu súdu (§ 45) a požiada ho o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie.

Podľa § 44 ods. 2 Exekučného poriadku, súd preskúma žiadosť o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie, návrh na vykonanie exekúcie a exekučný titul. Ak súd nezistí rozpor žiadosti o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie alebo návrhu na vykonanie exekúcie, alebo exekučného titulu so zákonom do 15 dní od doručenia žiadosti, písomne poverí exekútora, aby vykonal exekúciu, táto lehota neplatí, ak ide o exekučný titul podľa § 41 ods. 2 písm. c/ a d/. Ak súd zistí rozpor žiadosti alebo návrhu alebo exekučného titulu so zákonom, žiadosť o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie uznesením zamietne. Proti tomuto uzneseniu je prípustné odvolanie; ak ide o exekučné konanie vykonávané na podklade rozhodnutia vykonateľného podľa § 26 zákona č. 231/1999 Z.z. o štátnej pomoci v znení neskorších predpisov, exekučný titul sa nepreskúma.

Podľa § 41 ods. 2 písm. c/ Exekučného poriadku, podľa tohto zákona možno vykonať exekúcie aj na podklade notárskych zápisníc, ktoré obsahujú právny záväzok a v ktorých je vyznačená oprávnená osoba a povinná osoba, právny dôvod, predmet a čas plnenia, ak povinná osoba v notárskej zápisnici s vykonateľnosťou súhlasila.

Podľa § 41 ods. 2 písm. d/ Exekučného poriadku, podľa tohto zákona možno vykonať exekúciu aj na podklade vykonateľných rozhodnutí rozhodcovských komisií a zmierov nimi schválených.

Je potrebné súhlasiť s odvolacou námietkou žalobcu spočívajúcou v tom, že ustanovenie § 9 ods. 2 zákona č. 514/2003 Z.z., ktorý podrobne upravuje podmienky, na základe ktorých možno usúdiť na vznik nesprávneho úradného postupu v podobe prietáhov v konaní, nie je možné aplikovať na právne vzťahy, pri ktorých malo dôjsť k zodpovednostnému vzťahu medzi účastníkmi konania pred účinnosťou tohto zákonného ustanovenia (§ 9 ods. 2 zákona č. 514/2003 Z.z.), pretože by išlo o retroaktivitu pri aplikácii právneho predpisu. Toto ustanovenie zákona č. 514/2003 Z.z. bolo zavedené do tohto zákona zákonom č. 412/2012 Z.z. s účinnosťou od 01.01.2013, preto je toto zákonné ustanovenie priamo aplikovateľné len na zodpovednostné právne vzťahy upravené zákonom č. 514/2003 Z.z. a to tie, ktoré vznikli od 01.01.2013.

To však neznamená, že by súd prvého stupňa nemohol ako príklad (inšpiráciu, o ktorej hovorí aj žalobca vo svojom odvolaní proti rozsudku súdu prvého stupňa) uviesť právne významné okolnosti uvedené v tomto ustanovení § 9 ods. 2 zákona č. 514/2003 Z.z. a to v kontexte skúmania, ktoré musí súd vykonať aj keď sa pri posudzovaní otázky nesprávneho úradného postupu (vrátane prietáhov v konaní) pohybuje v právnom rámci danom mu ustanovením § 9 ods. 1 zákona č. 514/2003 Z.z., ktoré bolo účinné v čase, keď mal vzniknúť zodpovednostný právny vzťah medzi účastníkmi tohto konania v preskúmaných exekučných konaniach uvedených v žalobe a v odôvodnení rozhodnutia súdu prvého stupňa.

Z vykonaného dokazovania je zrejmé, že na Okresný súd Svidník dňa 25. 06. 2009 podal oprávnený návrh na vykonanie exekúcie s tým, že išlo o konanie sp. zn. 3Er/388/2009. Súdny exekútor dňa 24. 07. 2009 požiadal súd o udelenie poverenia, výzvou zo dňa 03. 11. 2009 bol exekútor vyzvaný na vyčíslenie trov exekúcie, výzvou zo dňa 22. 12. 2009 bol exekútor vyzvaný na predloženie zmluvy o úvere s prílohami, na ktorú exekútor odpovedal 16. 01. 2010. O zastavení exekučného konania bolo rozhodnuté dňa 25. 02. 2010. V konaní Okresného súdu Svidník sp. zn. 7Er/590/2009 súdny exekútor požiadal dňa 04. 11. 2009 o udelenie poverenia. Výzvou zo dňa 18. 01. 2009 bol oprávnený vyzvaný na predloženie zmluvy o úvere a 07. 12. 2009 bola doručená odpoveď oprávneného. Výzvou zo dňa 20. 01. 2010 bol oprávnený opätovne vyzvaný na predloženie zmluvy o úvere a uznesením zo dňa

03. 05. 2010 sa rozhodlo o zastavení exekučného konania. V konaní Okresného súdu Svidník sp. zn. 3Er/255/2010 súdny exekútor požiadal dňa 03. 06. 2009 o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie. Dňa 04. 06. 2009 bol súdny exekútor poverený vykonaním exekúcie - vydaním poverenia. Uznesením zo dňa 17. 02. 2010 sa rozhodlo o zastavení exekučného konania. V konaní Okresného súdu Svidník sp. zn. 6Er/557/2009 súdny exekútor požiadal o udelenie poverenia dňa 25. 09. 2009 s tým, že výzvou zo dňa 26. 10. 2009 bol oprávnený vyzvaný na predloženie zmluvy o úvere. Exekučný súd vyzýval dňa 05. 02. 2010 súdneho exekútora na vyčíslenie trov exekúcie a o zastavení exekúcie sa rozhodlo 16. 03. 2010. V konaní Okresného súdu Svidník sp. zn. 4Er/673/2010 súdny exekútor požiadal o udelenie poverenia dňa 20. 10. 2010 a 27. 10. 2010 bol oprávnený vyzvaný na predloženie zmenky. Následne do konania vstúpil vedľajší účastník a uznesením zo dňa 04. 06. 2012 bola žiadosť o udelenie poverenia zamietnutá. V konaní Okresného súdu Svidník sp. zn. 6Er/631/2010 exekútor požiadal o udelenie poverenia 05. 10. 2010 a 24. 11. 2010 súd vyzval oprávneného na predloženie zmenky s tým, že do konania vstúpil aj vedľajší účastník. Uznesením zo dňa 14. 05. 2012 bola žiadosť o udelenie poverenia zamietnutá. V konaní Okresného súdu Svidník sp. zn. 4Er/466/2010 požiadal súdny exekútor o udelenie poverenia dňa 16. 07. 2010 a dňa 20. 07. 2010 exekučný súd vyzval oprávneného na predloženie zmluvy o úvere a súdneho exekútora vyzval na vyčíslenie trov exekúcie. Výzvou zo dňa 22. 11. 2010 bol oprávnený opakovane vyzvaný na predloženie zmluvy o úvere a do konania vstúpil vedľajší účastník. Uznesením zo dňa 16. 05. 2012 bola žiadosť o udelenie poverenia zamietnutá. Napokon v konaní Okresného súdu Svidník sp. zn. 4Er/541/2009 súdny exekútor požiadal o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie dňa 17. 09. 2009. Výzvou zo dňa 28. 09. 2009 bol exekútor vyzvaný na vyčíslenie trov exekúcie a dňa 22. 12. 2009 exekučný súd vyzval exekútora na predloženie zmluvy o úvere. Dňa 16. 01. 2010 podal exekútor vo veci vyjadrenie a uznesením zo dňa 15. 02. 2010 sa rozhodlo o zastavení exekučného konania.

Je pravdou, že ustanovenie § 44 ods. 2 Exekučného poriadku stanovuje lehotu 15 dní na písomné poverenie exekútora na vykonanie exekúcie, s výnimkou exekučného titulu podľa § 41 ods. 2 písm. c/, d/ Exekučného poriadku.

Ustálená súdna prax však umožňuje a usmerňuje súdy aj v smere materiálneho preskúmania okolností, či neexistuje rozpor žiadosti alebo návrhu alebo exekučného titulu, pričom ak takýto rozpor súd zistí, je oprávnený uznesením zamietnuť žiadosť o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie, pričom na takéto zamietnutie žiadosti o udelenie poverenia nie je v exekučnom poriadku stanovená žiadna lehota.

Materiálny prieskum súladnosti exekučného titulu (i návrhu a žiadosti o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie) so zákonom je potrebné vykladať aj v kontexte zákona č. 244/2002 Z.z., ktorý v zmysle § 45 ods. 1, 2 citovaného zákona, umožňuje zastaviť výkon rozhodcovského rozsudku alebo exekučné konanie, ak zistí v rozhodcovskom konaní nedostatky podľa § 45 ods. 1 písm. b/ alebo c/, teda ak rozhodcovský rozsudok má nedostatok uvedený v § 40 písm. a/ a hl (rozhodcovský rozsudok bol vydaný vo veci, ktorá nemôže byť predmetom rozhodcovského konania alebo rozhodcovský rozsudok bol vydaný vo veci, o ktorej už predtým právoplatne rozhodol súd alebo sa o nej právoplatne rozhodlo v inom rozhodcovskom konaní) alebo ak rozhodcovský rozsudok zaväzuje účastníka rozhodcovského konania na plnenie, ktoré je objektívne nemožné, právom nedovolené alebo odporuje dobrým mravom. Dôležitou okolnosťou je to, že exekučný súd je oprávnený na zastavenie výkonu rozhodcovského rozsudku alebo exekučného konania aj bez návrhu v prípade zistenia nedostatkov podľa § 45 ods. 1 písm. b/, c/ Zákona o rozhodcovskom konaní.

Zákon (Exekučný poriadok) ustanovuje lehotu v zmysle vyššie uvedeného v trvaní 15 dní na udelenie poverenia na vykonanie exekúcie, avšak neustanovuje lehotu na zamietnutie žiadosti o udelenie poverenia, alebo na zastavenie exekučného konania. Vo veciach preskúmaných súdom prvého stupňa boli žiadosti o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie zamietnuté, resp. exekučné konania sa zastavili. To znamená, že exekučný súd v týchto veciach nebol viazaný lehotou 15 dní uvedenou v § 44 ods. 2 Exekučného poriadku.

Odvolací súd zdôrazňuje, že aj v súvislosti s rozhodovaním o udelení poverenia pre súdneho exekútora konajúci exekučný súd vo veciach vykonával ďalšie s tým súvisiace úkony, tak ako to bolo uvádzané. Odvolací súd navyše akcentuje všeobecne známu skutočnosť, že žalobca na exekučnom súde v danom čase inicioval stovky exekučných konaní v typovo obdobných veciach. Je síce pravdou, že povinnosťou štátu je zabezpečiť, aby spravodlivosť bola poskytnutá včas s tým však, že táto zásada platí pre štandardné situácie, kedy účastník obracajúci sa na súd so svojou vecou nemá dôvod zaujímať sa o

pripravenosť súdu na poskytnutie súdnej ochrany jeho vecí. No v prípade, ak sa jedna osoba v priebehu krátkého času obráti na súd s množstvom nových návrhov v rámci prevencie sa musí zaujímať o to, či a v akých podmienkach je súd jeho podania schopný vybaviť a je povinný akceptovať, že vybavenie jeho vecí nemusí byť tak promptné ako vybavenie vecí iných navrhovateľov.

Podporne táto okolnosť vyplýva aj z rozhodnutia Ústavného súdu SR sp. zn. IV. ÚS 606/2012, ktoré sa týkalo sťažnosti žalobcu v obdobnej veci. V nej bola žiadosť o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie podaná dňa 15. 08. 2011, nasledovala výzva na predloženie rozhodcovskej zmluvy zo dňa 16. 04. 2012, predložená bola 04. 05. 2012 a uznesením zo dňa 05. 10. 2012 bola žiadosť o udelenie poverenia zamietnutá. Ústavný súd SR okrem iného zdôraznil, že aj niekoľkomesačná nečinnosť súdu nemusí zakladať porušenie práva na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov. Poukázal na to, že sťažovateľ - žalobca podával žiadosti o udelenie poverenia hromadne, teda zaťažoval súd v rovnakom čase väčším počtom podaní, a preto musel počítať s určitým technicko-administratívnym zdržaním na strane súdu, ktoré spôsobilo, že o jeho žiadosti bolo rozhodnuté s určitým časovým odstupom.

Žalobca nepreukázal v konaní vznik škody, v tejto súvislosti nepredložil relevantné dôkazy a nepreukázal dôkazy pre priznanie nemajetkovej ujmy, o ktorej tvrdil v žalobách.

Základnými predpokladmi vzniku nároku na náhradu škody podľa ustanovení zákona č. 514/2003 Z. z. sú existencia nesprávneho úradného postupu, škoda a príčinná súvislosť medzi nesprávnym úradným postupom a vzniknutou škodou. Ak chýba čo i len jeden z týchto predpokladov, zodpovednosť žalovaného účastníka plynúca zo zákona č. 514/2003 Z. z. daná nie je. Súd prvého stupňa v závislosti od vykonaného dokazovania správnym spôsobom vyhodnotil, že žaloby podané žalobcom opodstatnené nie sú, uplatňovaný nárok zamietol a odvolací súd vzhľadom na uvedené rozsudok vo výroku o zamietnutí žaloby potvrdil ako vecne správny postupom podľa ust. § 219 ods. 1 O. s. p..

Z dôvodu, že súd prvého stupňa si vymienil rozhodnúť o trovách konania po právoplatnom rozhodnutí vo veci samej (§ 151 ods. 3 O. s. p.) aj o trovách tohto odvolacieho konania rozhodne súd prvého stupňa (§ 224 ods. 4 O. s. p.).

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku odvolanie nie je prípustné.